

Bryt hasselpåken uti kras
 Och dela ej ut slängar!
 Ni ska då — säkert få
 bättre scener,
 Slippa Ångbåt och Captener.

STOCKHOLM, 1820,
 hos A. M. Strinnehelm.

RÖÖSGRENS

A f s k e d

från Smedjegården.

Med ångrens sveda i min själ,
 Så tager jag ett ömt farväl
 Af alla som jag känner;
 Farväl! jag bjuder nu god natt,
 Af både Vermdön och Granhatt
 Och Smedgålns ägta vänner.
 Det försvar — Ni en hvar
 visat hafver
 Får jag ej förrän i grafven.

Jag flyttar till den magra ort,
 Som man har till mitt hemvist gjort;
 Der går jag lång och flater,
 Bland Tjufvar, Bofvar, Rövare,
 Karnaljer, Skurkar, Rackare,
 Som alla bli kamrater.

Fästningen — blifver den
rätta boning
För mig utan all förskoning.

Hvi blef min lycka så befängd,
Att jag i Finland ej blef hängd,
Som man i Ryssland sporde!
Jag skulle ju ändå, min tok!
Omsider fastna för en krok,
Som all min ofärd gjorde.
Alla brott — jag begått,
samlas hopa
Och på hämnd och fästning ropa.

Men aldrig kan jag glömma bort,
Hur som min Länsmans-tjänst blef kort,
Och huru jag den sluta.
Min sorg jag ej beskrifva kan,
Jag får ej längre — arma man!
Bland Vermdöns vargar tjuta:
Min karbas — är i kras,
rörs ej mera,
Stränga herrar kort regera.

Omsider kan det gå derhän,
Att alla Länsmän i vårt län
Bli hållna för karnaljer:
Ja! om en Länsman blott är lång,
Så tänker folket mången gång:

Han varit har Gevaljer.
Vill han då — börja slå,
så må veta
Säkert får han Röösgren heta.

För en så grof tilltagsenhet
Kan många förmän ha förtret,
Det se vi ofta händer:
Förgäfves söka de och vill
Uti sin oskuld bjuda till
Att tvätta sina händer!
Derföre — vill jag be
Länsmän alla!
Gör ej mer än de befalla.

Min tjensteifver var för stor
Jag som en Buse vägen for
Igenom land och vatten;
Och der jag någon misstänkt fann,
Den tukta jag som en Tyran
På Vermdön och Granhatten.
Hvarken gråt — eller låt
eller böner,
Jag slog döttrar, mor och söner,

En varning har jag derför kvar,
Åt embetsbröderne en hvar:
Om ni ska knipa drängar,
Så lägg bort piska och karbas,